

Modsigelse, som har indsneget sig i selve Lovforslaget, i hvert Tilfælde naar vi sammenligner Lovforslaget med dets Motiver. Der staar i Loven, at af Invalidforsikringsretten skal to opfyldte Betingelserne for at være ubemidlet Medlem af en anerkendt Sygekasse, de maa altsaa ikke komme over Formue- eller Indtægtsgrænsen. Men naar de er blevet Medlemmer af Invalidforsikringsretten, skal de have et Honorar af 4 800 Kr. aarlig; men saa snart det er fastslaaet, fyldestgør de ikke mere Betingelserne for at være Medlemmer af de anerkendte Sygekasser og maa altsaa straks gaa ud af disse. Det er altsaa en Tankeløshed, en Modsigelse (Afbrydelse af *Indenrigsministeren*). Ja, ja, jeg ved ikke, hvorledes det ellers kan forklares; maaske skal det forstaas saaledes, at naar de i det Øjeblik, de udnævnes, staar som Medlemmer af en anerkendt Sygekasse, kan de gaa ind i Retten, og at de da faar et saadant Honorar, gør saa ikke noget for de 6 Aar; men saa kan de i hvert Tilfælde ikke genvælges. Selve Bestemmelsen i Paragraffen synes jeg er rigtig. Der er tænkt paa, at man skal se at faa praktiske Sygekassemedlemmer med ind i Retten, og det er rigtig. Jeg tror, det er Tanken; men jeg tror ikke, den er heldig formet. Det er imidlertid noget, som nærmere kan overvejes i Udvalget.

I § 6 findes en Bestemmelse om, at under Aftjening af Værnepligt er ubemidlede fritagne for at erlægge Invalidpræmie. Det finder jeg er en god Bestemmelse, og det ligger nær at overveje, om der ikke ogsaa er andre Forhold, hvor man burde fritage Folk for at betale Invalidpræmie eller i alt Fald burde gennemføre en lovhjemlet Henstand. Jeg tænker naturligvis paa Arbejdsløshedsperioder, hvor vedkommende faar Hjælp af sin Arbejdsløshedskasse, og jeg vil da i hvert Fald henstille, om ikke det kunde være rimeligt at tage samme Hensyn der.

Jeg talte før om den Fare, der er for, at der i Sygekasserne forneden kan danne sig et Lag, som let kan falde af, fordi Kravene efterhaanden er blevet for store. Det gennemsnitlige Sygekassekontingent for dem, der stiller de færreste Krav, er vel 1 Kr. 50 Øre om Maaneden, det bliver 18 Kr. om Aaret, og hertil kommer saa de 4 Kr. 80 Øre i Invalidpræmie; derved kommer man op paa omkring 25 Kr. om Aaret, hvad slet ikke er saa lidt. Der er endda Fare for, at det efterhaanden kan stige. Jeg har peget paa denne Fare, men jeg ser ganske vist, at der er

en Bestemmelse, der i nogen Grad modvirker dette, nemlig den næstsidste Bestemmelse i § 6 om, at Kommunerne er berettigede til uden Samtykke fra højere Myndighed at yde ubemidlede Medlemmer af anerkendte Sygekasser Hjælp til Betaling af deres Bidrag for det løbende Regnskabsaar. Men netop fordi jeg ser, der er nogen Modvægt mod denne Fare, fordi jeg sætter Pris paa denne Bestemmelse, var jeg lidt ked over, at den ærede Ordfører for Venstre (Hegelund-Lange) antydede, at han kunde ønske at svække denne Bestemmelse, saaledes at den Hjælp, Kommunen kunde yde, blev begrænset til $\frac{3}{4}$. Der maa jeg mene, at vi skal holde paa Regeringsforslaget, og jeg vilde meget beklage, om Venstre vilde svække denne Bestemmelse. Den yder dog, som sagt, nogen Modvægt mod den Fare, som er til Stede, og som vi ikke maa lukke Øjnene for.

Jeg tror i øvrigt, at det vil være rigtigt at vente med en nærmere Gennemgang af Enkelthederne i Lovforslaget til den Udvalgsbehandling, som sikkert vil følge, og skal derfor anbefale dette Lovforslag — og jeg ved, at min Kollega, det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen, vil gøre det samme med Hensyn til de næste Lovforslag — til velvillig og hurtig Fremme, saaledes at det allerede kunde gennemføres i indeværende Rigsdagssamling og træde i Kraft til 1. Juli, saaledes at Invaliditetsforsikringen allerede kunde begynde at løbe fra den 1. Juli næste Aar. Disse Mennesker har nu ventet længe nok, og netop fordi vi ikke vil lade dem vente længere, gaar vi ind paa at løse Sagen paa dette Grundlag, idet vi ved, at vi i Øjeblikket ikke kan komme længere. Saa maa vi forbeholde os en bedre Løsning til den Tid, da de Principper, vi hylder, er blevet stærkere repræsenteret her, da vi har faaet en Rigsdag og Regering, der kan tænkes at gaa videre end til det her foreliggende.

Valdemar Olsen: Det vilde være en overordentlig stor Tilfredsstillelse, ogsaa for mit Parti, om det skulde lykkes i indeværende Rigsdagssamling at faa den Sag, som vi diskuterer her, i endelig Orden og først og fremmest faa en Ordning, hvorefter de kronisk syge blev hjulpet. Denne Sag har staaet paa Dagsordenen i mange Aar; det vil være i høj Grad ønskeligt, at der nu opnaas et Resultat, saa at de kronisk syge ikke kom til at vente længere. Mit Parti vil da ogsaa, som min ærede Partifælle har udtalt, gøre, hvad det formaar, for